

En uge på Azorerne i maj 201

6. maj 2014: Vi delte en flaske Pommard 2005 til middagen i går, men kunne alligevel ikke komme tidligt i seng - rejsefeber? Vi fik kun sovet et par timer, inden vi skulle op kl. 03 og køre til lufthavnen. Vi fløj via Billund, og fik halvsovet 4,5 timer i flyet, hvor der var mange ledige pladser. Vi havde medbragt wraps med røget laks og philadelphiaost og vandflasker - (de kostede 20 kr. i flyet, men 10 kr. i lufthavnen). Vi fløj via Billund, og fik SMS fra Anne Marie med ønske om god ferie. Der kom også mail fra John.

Vi ankom til Ponta Delgada kl. 11.15, og kunne straks se smukke røde blomster og mærke et behageligt klima. En bus bragte os på 7 minutter til Royal Garden hotel, som er centralt beliggende. Det er ganske stort og moderne, og dekoreret med japansk-kinesisk inspiration og med nogle flotte høje træer foran. Fra vort værelse havde vi en dejlig udsigt over en japansk have. Bravo-guiden gav os en konvolut med en hel masse kort og informationer og inviterede til velkomstmøde kl. 16. Her fik vi et glas vin og flere informationer, og nogen var anvendelige.

Vi havde medbragt en lille el-kedel, så vi kunne lave en kop kaffe eller te - det kunne vi godt lide at hygge os med på altanen med udsigt over den japanske have. Der var kun 20 minutters gang til byens centrum, så vi gik en tur et par timer om eftermiddagen. På 5. Oktoberpladsen var arbejdsfolk ved at pynte en gammel kirkebygning med masser af lys - det er forberedelser til årets store fest Santo Christoffer-processionen, der holdes d. 23-26. maj (5 søndage efter påske).

Vi kiggede ind i Convento de Nossa Senhora de Esperanca, og så den flotte gulddekoration i barokkoret og de gamle azulejos (blålige kakler), som fortæller religiøse historier. Kristusfiguren med ædelstensglorie og diamantbesat brystsmykke er et pragtstykke - han var opbevaret bag et gitter i klostrets kapel. På torvet udenfor var der plantræer og New Zealand-juletræer.

Vi nåede også til havnen med Castelo de Sao Bras, og her var vi på Turistkontoret og fik mere informationer. Brolægningen i byen er meget speciel - kunstneriske mønstre i basalt og kalksten: arte pisada, fortovskunst. Der er smalle gade og en del bygninger i ældre stil. Vi sad

en stund på en fortovscafe - 2 små fadøl af det lokale mærke Especial kostede 3,5 euro. Vi var inde i et lille supermarked og provianterede lidt.

Ikke langt fra vort hotel lå byens gamle teater Coliseu Micaelence. Det er over 100 år. Vi købte billetter til en koncert senere på ugen: Mario Laginha Trio giver koncert. Efter informationsmødet sikrede vi os, at hotellet har en parkeringskælder, og så ringede vi til Autoatlantis, og bad om at tale med Pauline, som vi hilste fra John. Hun vil sørge for, at vi får en bil bragt til hotellet i morgen kl. 10; hun opgraderede os, og hun forklarede, at ekstra forsikringer var unødvendige, når vi betaler med et platin-kort.

Vi har WiFi på værelset, og kunne sende en kort mail til de nærmeste og forklare, at vi var kommet vel frem. Vi spiste aftensmad i hotellets restaurant - det var en nydelig buffet, og specielt imponerede dessertbordet. Vi var meget trætte, tog et par sovepiller og sov kl. 21.

Onsdag d. 7. maj vågnede jeg kl. 4. og kunne i fred og ro skrive lidt dagbog, læse i guidebøgerne og nyde en kop hjemmelavet early bird morgenkaffe. Det er en dejlig stund. Guidebogen skriver, at Acorerne udgøres af 9 vulkaner, som ligger lige i trekantsområdet, hvor den europæiske, afrikanske og amerikanske kontinentalplade mødes. Øen Pico er kendt for vinproduktion, og Picos vingårde er på Unesco's World Heritage list. Der er vulkansk aktivitet i form af varme kilder, men de fleste vulkaner er udslukte - kun 9 er endnu aktive. Men 30 procent af øernes energi kommer fra geotermisk varme fra 1500 meter dybe borehuller.

Øernes navn skyldes duehøge (acores), som tidlige opdagelsesrejserne så her - det var vist i virkeligheden musvåger (milhafres), som de så. Der har tilsyneladende været kontakter til øerne allerede i den romerske tid, Florentinere kortlagde øerne i 1351, og Diogo Silva og Goncalo Velho Cabral genopdagede øerne i 1427-32, og bosættelse

begyndte. Der bor nu ca. 250.000 mennesker på øerne. De har selvstyre under Portugal, og de ledes af en President.

Acorenes største ø hedder Sao Miguel, og den er lidt større end Bornholm - 65-81 km lang og 8-16 km bred. På øen bor 132.000 mennesker. I hovedstaden Ponta Delgada bor der ca. 30.000 mennesker, og der er regeringsinstitutioner og universitet. Jeg vækkede Karin kl. 7 - (så havde hun sovet 10 timer), og så gik vi ned i en dejlig morgenmadsrestaurant ved swimmingpoolen - hotellet har både indendørs- og udendørs pool, men vandet er nok lidt køligt (måske 17-18 grader). Når vi har fået vor lejebil, vil vi i dag udforske den vestlige del af øen, og følge Johns udmærkede instruktioner.

Jeg fik mail fra Thomas (borgmesteren havde set og synes godt om skolebibliotekets hjemmeside); og jeg fik mail fra Rikke (de skal på udflugt med venner til Auvergne). Der kom også mail fra Michael og Dorte. Der var også mail fra Vidar Løvik vedr. vores besøg i Oslo d. 18. Maj. Vi er enedes om omvisning i Oslo Opera og frokost bagefter. Jeg bestilte billetter til omvisningen.

Vi fik en dejlig morgenmad, og inviterede vore bordfæller med på dagens udflugt. De er et ældre par fra Herning, pensionerede fra slagterbranchen, og de hedder Anne Grete og Fritz, og de skal være her 2 uger - det var et par søde mennesker.

Pauline kom med en fin Peugeot 107 kl. 10, og vi kørte mod vestsiden af øen. Der var meget grønt, køer, stenhegn, udsigtspunkter, hortensia, kamelia og azalea, bakker og hårnålekurver. Vi troede, at vi så nogle øer, men der er 300 km til nærmeste ø. Vi drak kaffe i det lokale forsamlingshus ved kirken i Sete Cidades - det ligger i vulkankrateret ved søerne Lagos Azul og Lagos Verde. Legenden fortæller om en prinsesse, som var forelsket i en fårehyrde. De måtte ikke få hinanden og tog en tårefuld afsked - de fyldte søerne med deres henholdsvis blå og grønne tårer.

Frokost spiste vi i en lyserød restaurant "Brisa Do Mar" i fiskerbyen Mosterios - Karin fik grillstegt tun, og jeg fik grillet laks. Vi så også klippeformationerne "Klostret", "Munken" og "Nonnen" - det mindede lidt om

Bornholm. Vi passerede Bretanha, hvor indbyggerne har blå øjne og siges at være efterkommere af Louis 17, der kom til øen efter at være undsluppet et fængsel i Paris.

Vi var hjemme på hotellet kl. 15. Så lavede vi kaffe, hvilede og kiggede på mails. Vi fik et glas hvidvin på balkonen inden middagen. Vi har sol på balkonen om eftermiddagen. Der står en meget høj gruppe bambus i den japanskinspirerede have. Vi spiste igen buffetmiddag i hotellets restaurant. Vi har CNN, BBC, AXN, FOX, Euronews foruden en masse portugisiske kanaler på tv i vort værelse, og vi kan høre DR på IPAD. Vi havde pænt vejr i dag, men kørte i skyer i højlandet.

Mit førstehåndsindtryk: Jeg kan bedre lide græske øer og Bodrum i Tyrkiet end Acorene - bedre badestrande, bedre sightseeing, bedre mad, bedre vejr, mere liv, kortere rejse. Acorene er bedre til ældre, som vil have fred og ro og se blomster og grøn natur.

Torsdag d. 8. maj var jeg oppe kl. 5 og læse nyhederne på Politiken, DR, BBC, Ekstrabladet og mine mails. Der var anmeldelse af Hotel Pro Formas "Latter i mørket" i Politiken, og BBC havde en artikel om verdens bedste skolesystemer: Sydkorea var bedst foran Japan,

Singapore, Hong Kong og Finland. Danmark lå som nr. 11 på listen. Jeg lavede min morgenkaffe og læste igen lidt i guidebøgerne, inden Karin vågnede.

På Acorerne har man en stor fiskerflåde, og man dyrker te, sukkerrør, tobak, passionsfrugt, ananas, majs, korn, yams, søde kartofler, osv. Appelsindyrkning blev udkonkurreret af Spanien i 1860'erne. Tidligere dyrkede man vajd til blå plantefarvning, men det blev urentabelt, da orientalsk indigo kom på markedet. Man har også kvægavl og mejeribrug. Turisme er også en vigtig indtægtskilde.

Floraen på Acorerne er interessant - der vokser 850 plantearter. Oprindeligt har der vokset laurbærskov, kristtorn, ceder, acorisk blåbær og trælyng. Indflytterne indførte mange planter: kryptomeria, falsk kaffetræ, norfolksgran, New Zealandsk juletræ, platan, kastanje, eukalyptus, azalea, hortensia, kamelia, hibiscus, bourgainvillea, belladonna, etc. Men paradiset trues af 3 prydblister: fakkelpalmen, djævelfod og falsk kaffetræ - de breder sig aggressivt.

Vi var igen glade for morgenmaden i den store, lyse og luftige restaurant ved poolen. De har en dejlig ananasjuice og alt det, som forventes af et 4-stjernet hotel. Vejret så

lovende ud med sol og blå himmel. Skoleskibet "Danmark" lå for anker i havnen på vej fra Brasilien til Europa. De sømandsklædte kadetter sås spredt i gudebilledet - der er 80 ombord (også piger). Jeg fandt Politikers guide om Acorerne på Internettet - søg på gratisguideacorerne.

Vi kørte igen på udflugt - i dag mod "ildsøen" Lagoa Do Fogo og nogle varme kilder ved Caldeiras da Ribeira Grande og Caldeira Velha. Vi startede igen kl. 10 med Anne Grete og Fritz på bagsædet; vi tog den fine vej mod Lagoa, hvor vi kom til at tage vejen mod Ribeira Grande, som krydsede øen på 15 km. Vi besøgte en virksomhed, der fremstiller likører - og vi fik smagsprøver. Vi købte en flaske med cognac lavet på passionsfrugt og en creme caramel likør.

Vi fortsatte mod højlandet og passerede nogle geotermiske anlæg. Vi fulgte Johns meget detaljerede rutebeskrivelse. Vi besøgte den tropiske naturpark Caldeira Velha, hvor der var frodig flora, vandfald og varme kilder, som man kunne bade i. Videre mod toppen i ca. 1000 meters højde kom vi op i skyerne, men så alligevel en imponerende flot udsigt over "Ildsøen". Landskabet mindede lidt om Mont Ventoux.

Vi endte nede ved sydkysten i den gamle hovedstad Vila Franca, hvor vi spiste frokost i "Restaurante Universo". Den lå ved torvet med et par store kirker, som vi kiggede ind i. Karin tændte 10 lys og tænkte på Kerstin. De var ved at pynte kirken op til fest. Der var også et hyggeligt torv med springvand og musiktribune.

Vi besluttede os for at køre videre til Ponta Garca og finde Johns hus. Vi måtte frem gennem en 8 km lang smal bugtet bygade, men fandt til slut Johns hus ved et stort træ og bag høje mure. Der var ingen hjemme, og ej heller hans ven Simeo Rodrigues var hjemme - men vi fik indtryk af et flot hus med en formidabel udsigt og en masse fyrreagtige træer på grunden.

Der bor vist en del velhavere i området. John har haft hus på Acorerne siden 1986.

Vi kørte tilbage af den store vej langs sydkysten, og var på hotellet kl. 15.30. Så var det tid til hvile, sol og kaffe på altanen. Og en gin og tonic på en liggestol ved poolen - det var rigtigt varmt. Jeg tog nogle fotos med iPad'en, og efter middagen i hotellets restaurant skrev jeg nogle breve og mails til familie og venner. Karin kunne se lidt Melodi Grand Prix fra København

Vi var efterhånden ikke særlig begejstrede for hotellets buffetmiddag med salater, suppe, varme retter og desserter; det blev lidt trist og ensformigt, og det kostede 25 euro pr. dag pr. Person. Efter middagen gik vi en aftenur gennem byens centrum - der er mange fine gamle huse og hyggelige pladser og gader. Vi endte i "Colegio 27", der er en af byens førende restauranter og jazzsted. Vi fik os et par glas hvidvin og lyttede til guitaristen Emanuel Bettencourt, der fremførte fado-musik. Restauranten ejes af Michael Smith, der er svensk

konsul og en af Johns venner - den er smukt indrettet i gamle lokaler med historie 300 år tilbage.

Fredag d. 9. maj ville vi ikke køre så langt, men valgte at blive i Ponta Delgado. Vi ville besøge den tredelte triumfbue *Portas da Cidade* og kirken *Igreja Matriz de Sao Sebastio*. De lå begge ved *Praca Goncalo Velho Cabral*, der var opkaldt efter øens opdager og første guvernør. Hans statue stod naturligvis også på pladsen foran det lille barokrådhus. *Matrizkirken* var opført 1533-1733 og derfor præget af mange stilarter. Vi gikede også ind i en kirkegård, hvor der var flotte små bygningsværker på gravene.

Vi besøgte *Parque Municipal* (Kysseparken) og præsidentpaladset *Palacio Santana* med tilhørende park. Begge parker var smukke og med mange kæmpestore tropiske træer. Den kommunale park kaldes også *Jardin Antonio Borges* efter en god botaniker og øens første ananasdyrker. Her så vi et kæmpestort australsk gummitræ med 10 meter lange snoede rødder, og der var flere kunstige lavagrotter og søer. I præsidentpaladsets have fotograferede Karin mange farvestrålende blomster. Præsidentpaladset var rødt-hvidt og i klassicistisk stil, men her var der ikke adgang.

Så var vi i *Igreja Do Colegi dos Jesuitas*, som er museum for religiøs kunst. Det var indrettet i en jesuiterkirke, men jesuitterne blev jaget ud for et par hundrede år siden. Kirken er grundlagt i 1592 og har en flot barokfacade. Nær ved ligger byens moderne bibliotek. Her opbevarer man bl.a. 5 bøger trykt før år 1500. Vi besøgte også frugt- og grønsagsmarkedet og hvilede på en bar med et glas *Kima*, der er en lokal passionsfrugtdrik.

Vi var igennem det store shoppingcenter *Parque Atlantico*, hvor vi i hypermercado købte lokale vine af mærket *Atlantico*. Vi fotograferede også deres eksotiske

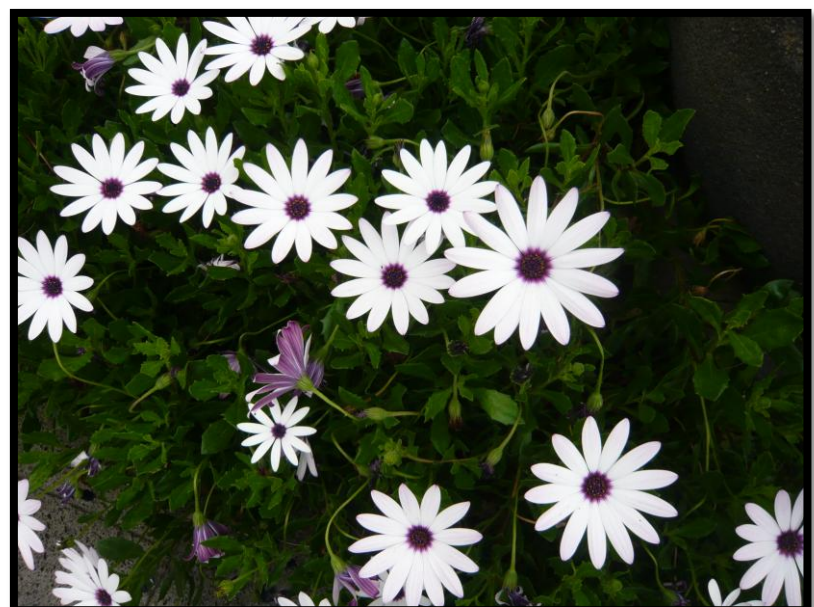
fiskeafdeling, hvor de havde mange fremmedartede fisk og norske tørrede klipfisk. I en af restauranterne fik vi en dejlig varm kyllingesandwich, og så kunne vi fotograferer en model af en hval, der var ophængt i loftet. Denne dag var vi på vandretur i over 6 timer, og det var lidt strengt for Karins ben.

Vi slentrede en tur i havnen, så skoleskibet "Danmark", lystsejlerne i marinaen og drak kaffe i kokkeskolen. *Bravo Tours* havde inviteret til besøg ombord på "Danmark", men vi fravalgte det. Der er en rigtig fin havnepromenade med mange restauranter og cafeer. Vi hilste på nogle danskere - en flymekaniker, der var opvokset i Mørkøv ved Kalundborg. Han kunne godt tænke sig at blive pensionist på *Acorerne*.

Steen ringede, og Karin talte med Michael - han og Dorte skal nogle dage til Alicante i næste uge. Vi lå et par timer i liggestolene ved swimmingpoolen. Atter en dejlig dag med sol og varme og lette skyer på en blå himmel. Aftensmaden var også lidt bedre end tidligere bl.a. med en stærkt krydret thaiinspireret ananas-kyllingesalat serveret i udhulede ananas. Dessertbordet var godt.

Lørdag d. 10. maj vågnede jeg kl. 6 og startede dagen med en kop kaffe og læsning af nyheder på min IPad. Fugle begyndte at synge udenfor. BBC havde en sjov interaktiv grafik om afstandene i vort solsystem. Vi havde igen inviteret Anne Grete og Fritz med på dagens udflugt. Vi startede efter den dejlige morgenmad. Vi fulgte strandvejen mod øst, og så et par pæne strande ca. 5 km øst for byen - de havde gråsort vulkansk sand.

Vi startede med at køre til *Faja de Baixo* og besøge væksthuse, hvor der dyrkes ananas. Det tager 18 måneder at fremdrive en ananas. Vi så den kendte hvide kirke *Nosse Senhora da Paz* ovenfor *Vila Franca Do Campo* - den har nogle karakteristiske hvide trapeafsatser foran. Derefter kørte vi til *Furnas*, og så folk, der badede i en stor svovlslugtende varm gul pool og besøgte den botaniske have *Terra Nostra*. Den botaniske have breder sig over 12 Ha, og har mange tropiske

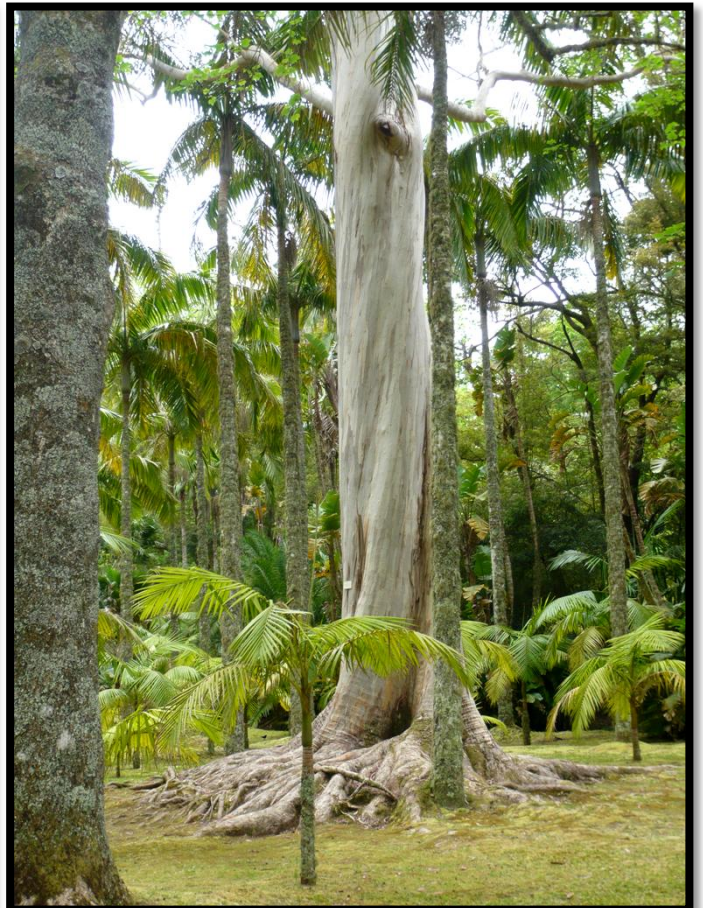
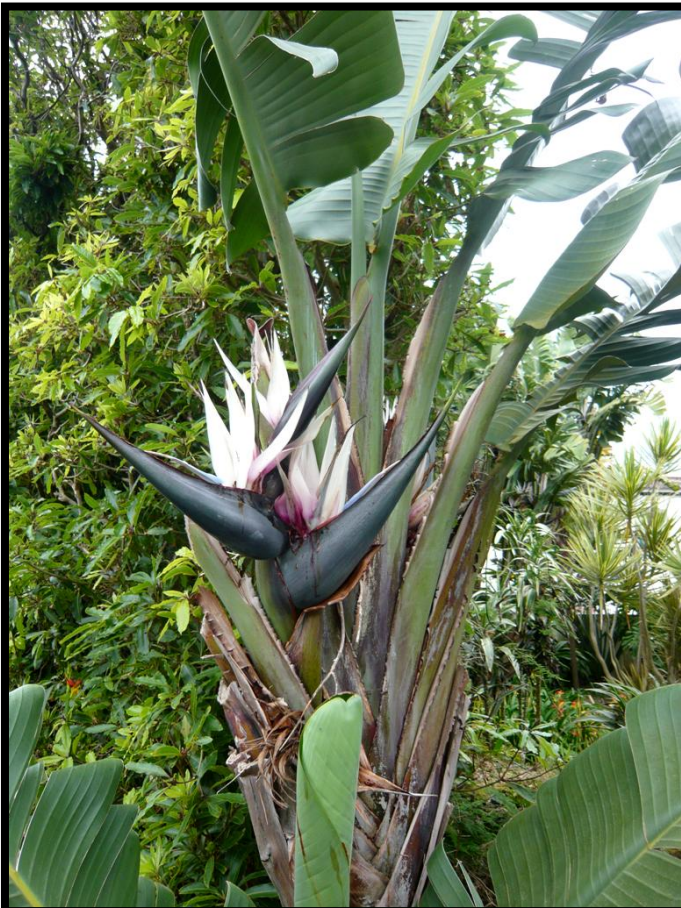
planter, pæn sø og enorme træer f.eks. et megastort australsk eukalyptustræ. Der var sorte svaner i søen.

Det var i Furnas, at Anne-Marie og Michael boede, da de holdt ferie på Acorerne. Ved søen Lago das Furnas, som også ligger i øens største vulkankrater, var der et område med varme kilder, hvor det bobler og damper op fra jordens indre - vi har set lignende i Nicaragua, i Nordthailand og på Island. Her kunne man præparere sin mad i varme betonrør. Vi spiste pizza til frokost. Vi var igen heldige med vejret - på Acorerne kan man opleve 4 slags vejr på en dag. I dag var der finale i Melodi Grand Prix.

Og så var vi på visit i en teplantage - det eneste sted i Europa, hvor der dyrkes te. Tefabrikken Cha Gorreana er fra 1883, og det mekaniske udstyr ser næsten originalt ud. Strømmen til fabrikken leveres af en generator fra 1926. Vi var hjemme på hotellet ved 17-tiden, og hvilede på værelset inden middagen. Karin kiggede lidt på Grand Prix, som vi kunne se 2 timer tidligere end danskerne pga. tidsforskellen.

Om aftenen kl. 21.30 var vi til koncert i Coliseu Micaelense med Mario Laginha Trio - ifølge Internettet er han en af Portugals førende jazzmusikere. Teatret var fra 1917. Lokalet var stort med scene, cirkusmanege og 4 balkoner ovenpå hinanden. Folk kom festklædte. Trioen - pianist, bas, trommer - spillede moderne melodisk jazz, og lyd og lys var flot, så det var en fin oplevelse. I byen findes også et mere moderne teater fra 1954 - det er i flot art deco stil.

Søndag d. 11. maj kl. 10 leverede vi bilen tilbage. Den blev hentet som aftalt på hotellet. Vi havde ialt kørt 307 km - der er ikke store afstande. Autoatlantico har 400 udlejebiler, og de er bare et ud af 12 biludlejningsfirmaer her på øen. Der kom mail fra John med telefonnummer til Anabel, der passer hans hus, men vi kunne ikke nå et nyt besøg derude. En bjørn med 3 unger havde angrebet en mand ved Gavle - det gjorde indtryk på os, fordi Karin mødte en bjørn i skoven ved Norberg sidste år.

Vi gik en søndagsformiddagstur gennem de charmerende gader med de smalle fortove. Vort mål var Museo Carlos Machado - øens førende museum med samlinger indenfor etnografi, naturhistorie, kunst, etc. Desværre var museet lukket pga. ombygning, men vi kunne udefra beundre museumsbygningen, som er et tidligere Santo Andre-kloster fra 1567, der i 1577 overgik til klarisseordenen (franciskanerens kvindeorden). Bygningerne er blandet barok og renæssance. I stedet for museumsbesøg endte vi med en kold fadøl på fortovsrestauranten "Central" lige overfor Matriz-kirken, mens de lokale var på vej ind til søndagens højmesse.

Vi spiste fin frokost kl. 13 på havnemolen i kokkeskolen, som hedder "Amfiteatro", fordi den ligger under en skrå friluftstribune. Det var vor festligholdelse af Mors Dag. Karin fik sværdfisk, og jeg fik beef medaljon, og så delte vi en flaske rosevin med det charmerende navn "Sexy". Til dessert fik vi Crazy Chocolate - det var et fint måltid. De har ca. 200 tjener- og kokkelever på skolen. Lokalerne var moderne og meget flotte. Der lå et amerikansk krigsskib i havnen, og politiet havde en goodwill-udstilling på kajen.

Vi gik hjemad ad den dejlige havnepromenade. Vi så gummibådene, der sejler grupper af turister ud på hvalsafari, hvilket vi ikke havde lyst til. Vi var også i et supermarked ved havnepromenaden. De var i byens centrum ved at gøre klar til et stort rally, og der var også forberedelser til et mindearrangement for en tidligere pave. Vi fik sendt nogle breve og e-mails; jeg havde kopieret et par sider om livskriser,

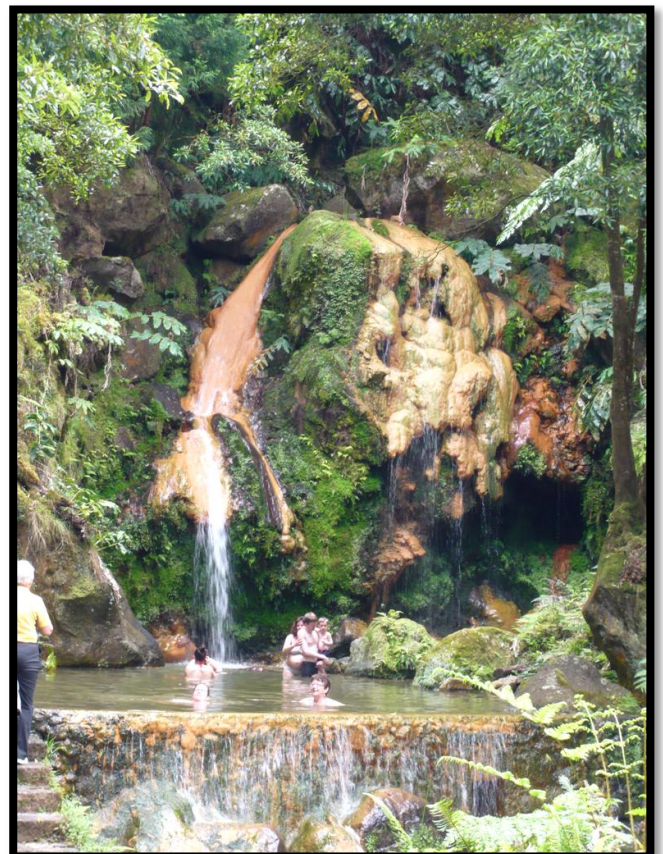
som jeg vedlagde til Rikke, Thomas og Michael. Inden middagen lå vi et par timer ved swimmingpoolen, og vi var også i vandet!

Mandag d. 12. maj startede jeg dagen kl. 6 med at se en mail fra Lissy - hun havde været med sangkoret i Berlin, og der var mange flotte billeder fra turen. Politiken havde en sjov artikel om et par, der havde snydt folk i millionærklassen med en fupvinsmagningsklub - billig vin i meget dyre flasker.

Det småregnede hele dagen, men alligevel gik vi iført regnslag og paraply en tur ned til havnen. Her lå nu cruiseskibet "Norwegian Star", som vi var med for et par år siden - vi har mange gode minder fra en dejlig tur til Færøerne, Island, Skotland og Irland. Vi spiste en god frokost i "Yachtclub", og fortsatte til markedet, hvor vi købte et par appelsiner og bananer til morgendagens hjemrejse.

Vi spiste for sidste gang aftensmad i hotellets stilrene restaurant. Stemningen minder lidt om "Badehotellet", hvor ældre mennesker sidder parvis i stilhed og spiser deres middag. Personalet farer omkring for at nå al betjening. Jeg har de seneste dage været i telefonisk kontakt med Rikke og Thomas, og den ugentlige brevhilsen til børnebørnene blev denne gang et postkort fra Azorene,

Vi hørte om et svensk par Christine og Claude de Laval, som ejer en gammel gård fra 1600-tallet. De bor i Quinta de Terca lidt udenfor Ponta Delgado, og de viser gården frem og byder på frokost for turister - naturligvis mod betaling. De har også en del heste til udlejning. Bravo Rejser har 5 søde guider i Ponta Delgado og et kontor her i byen, men vi har ikke haft nogen kontakt med dem.

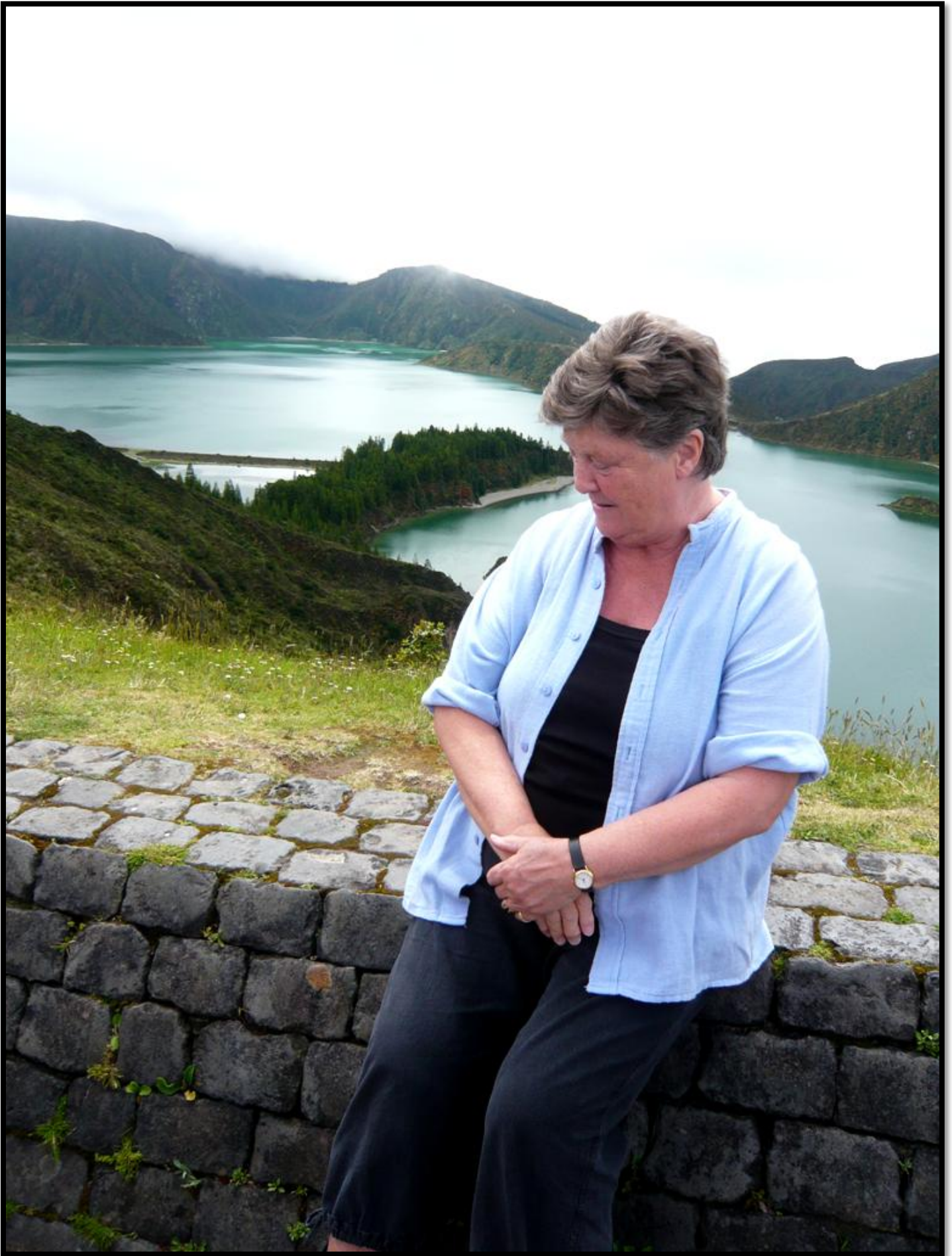

Tirsdag d. 13. maj blev vi hentet kl. 9.45 og fragtet til lufthavnen, som er opkaldt efter en tidligere pave Jaoa Paulo. Primera Air stod for hjemtransporten via Billund med en Boeing 737-800. Vi var forsinket over en time og spiste frokost i lufthavnsrestauranten inden afrejsen. Vi var glade for at kunne medbringe vor egen madpakke med frugt til flyrejsen. På flyrejsen hjem lykkedes det mig for første gang at få læst nogle sider i den bog om partikelfysik "Knocking on Heaven's Door", som jeg havde medbragt hjemmefra. Vi landede i Kastrup kl. 21.05 og var hjemme kl. 22.

Karin har taget mange fotos, og det bliver sjovt at indarbejde nogle af dem i denne rejsebeskrivelse. Vi fik et pænt takkebrev fra Anne Grete og Fritz med indbydelse til at hilse på hos dem i Herning, hvis vores vej skulle komme forbi. DR's hjemmeside skrev, at marinearkæologer måske har fundet Columbus's skib "Santa Maria" ved Haiti.

Økonomien i turen: rejsen var rimelig billig dvs. 6016 kr. for fly, en uge på 4-stjernet hotel med halvpension og bustransfer mellem lufthavn og hotel. Vi burde have sparet 320 kr. for bustransfer, idet det havde været billigere og hurtigere med taxi. Det var fint at medbringe egen mad til flyrejsen. Vi burde også have sparet 2000 kr. ved at fravælge aftensmad på hotellet - der er mange gode spisemuligheder i Ponta Delgado. Vi betalte ca. 5 - 15 euro for et frokostmåltid. Leje af bil i 4 dage kostede os ca. 150 euro med benzin. Så skønmæssigt har hele ugens udgifter alt indregnet ligget ikke over 10.000 kr. for 2 personer.

Sammenfattende er vi enige om, at vi har haft en fin ferieuge på Acorerne, boet på et dejligt hotel, spist godt (som sædvanligt har vi fået for meget mad), oplevet den hyggelige by Ponta Delgado, set meget af øen Sao Miguel på vore bilture - "Ildsøen" var den flotteste naturoplevelse. Acorernes historie og kultur var det også interessant at stifte bekendtskab med. Og vi kommer hjem med mange gode minder, et par poser med te, nogle flasker acorisk vin og likør og smagsprøver på acorisk ost (ostene glemte vi dog i hotelværelsets køleskab), kaffe og ananassyltetøj.

Fra Wikipedia: Azorerne eller Acorerne (portugisisk: Açores) er en portugisisk øgruppe i Atlanterhavet, ca. 1.500 km fra Lissabon og ca. 3.900 km fra Nordamerikas østkyst. Området er en autonom region under Portugal.

De ni øer, som udgør Azorerne, er spredt ud over et område på mere end 600 km i diameter. Alle øerne er af vulkansk oprindelse. Øernes højeste punkt, vulkanen Montanha do Pico som er 2.351 m. høj, er samtidig Portugals højeste bjerg.

De ni øer er São Miguel, Terceira, Santa Maria, Faial, Pico, Graciosa, São Jorge, Flores og Corvo. Den største by er Ponta Delgada på São Miguel med ca. 28.000 indbyggere. Der findes fire andre større byer, Ribeira Grande på São Miguel, Angro do Heroismo og Praia de Vitoria på Terceira og Horta på Faial. De ni øer har i alt ca. 245.000 indbyggere.

De vigtigste erhverv er landbrug, kvæghold, fiskeri og turisme. Indtil 1984, hvor den sidste hvalfabrik i Sao Roche på Pico lukkede var hvalfangst efter kaskelotter også vigtigt for Azorerne. USA har en militærbase på Terceira. Azorerne har eget parlament og lokalregering.

Øerne var kendt på forskellige kort i det 14. århundrede. I 1427 blev Azorerne genopdaget af en af Henrik Søfareren's kaptajner. Det menes, at det var Gonçalo Velho, men det kan ikke dokumenteres.

Koloniseringen af de hidtil ubeboede øer begyndte i 1439 med immigranter fra Algarve og Alentejo. De første immigranter gik i land i Povoacao på São Miguel, som også blev øernes første hovedstad. Hovedstaden flyttede sidenhen til Ponta Delgada.

Azorerne fik strategisk vigtig betydning for portugiserne i forbindelse med koloniseringen af det amerikanske kontinent og handelen mellem Europa og Amerika i 1600 og 1700-tallet. Azorerne viste sig, at være det naturlige sted at stoppe op, når Atlanterhavet skulle krydses. Dengang var havene omkring Azorerne hærget af pirater.

I 1943, under 2. verdenskrig, gav den portugisiske diktator António de Oliveira Salazar briterne adgang til baser på Azorerne. Det var en ændring af den hidtidige politik, hvor kun tyske ubåde og skibe havde fået lov til at tanke. Denne ændring var en stor hjælp for de allierede, som nu havde lettere ved at jage tyske ubåde og beskytte konvojer.

I 1944 etablerede USA en mindre lufthavn på Santa Maria. Den fungerede kun i kort tid. I 1945 blev der i stedet på Terceira etableret en ny base, som stadig er i drift. Basen blev under den kolde krig brugt til at patruljere Atlanterhavet, og under Golfkrigen i 1991 blev den brugt til mellemlandning og optankning af fly på vej til Melleømøsten. Lufthavnen fungerede i mange år også for den kommercielle lufttrafik mellem Europa og USA

I 1957 medførte et stort vulkanudbrud i havet vest for Faial (Caphelinhos) en stor udvandring fra Azorerne til Europa, Brasilien og Nordamerika. I 1976 fik Azorerne status som autonom region.

Hvalfangsten efter kaskelotter var gennem ca. 150 år af væsentlig betydning for øernes økonomi. Teknikken var importeret fra amerikanske hvalfangere fra Boston og Nantucket, der ofte lagde ind på Azorerne på deres hvalfangertogter ned gennem

Atlanterhavet. Fangsten foregik indtil det sidste fra kysten med håndharpun fra små, åbne robåde. Hvalerne blev bearbejdet på fabrikker på land. Den sidste fabrik i Sao Roche på Pico lukkede i 1984 og er i dag indrettet som museum.

Størstedelen af indbyggerne er portugisiske efterkommere af indvandrere fra Algarve (sydlige Portugal), Minho (nordlige Portugal). En mindre del kom fra Flandern i Nederlandene.

Indtil år 2000 fandtes ingen egentlig masseturisme. Siden er turismen vokset frem, blandt andet fordi flere skandinaviske rejsebureauer har optaget Azorerne som rejsemål i deres program. Næsten alle turister holder til på São Miguel i området omkring Ponta Delgada. De største grupper af turister er portugisere og skandinaver. Desuden anløber mange krydstogtskibe Azorerne.

Populære attraktioner på São Miguel er bl.a.:

Den botaniske have, Terra Nostraparken, som ligger i Furnas vulkankrateret.

De varme kilder i Furnas vulkankrateret.

Udsigtspunktet Vista do Rei på kanten af Sete Cidades vulkankrateret.

Vulkankratersøen Lagoa da Fogo, på dansk "Ildsøen" Hval- og delfinsafari ud for kysterne.

Der afholdes også omkring 250 tyreløb på Azorerne fra maj til oktober.

Azorenes flyselskab hedder SATA Internacional. Det flyver mellem de fleste øer, samt direkte fra São Miguel til Lissabon og til enkelte destinationer i Nordamerika. Det er muligt at sejle mellem flere af øerne.

Mad og drikke: Fiskeretter, kødretter og søde desserter er populære. Retterne er efter danske forhold ikke særlig krydrede. Der produceres flere slags likør. Desuden dyrkes der mange grøntsager, ligesom der findes teplantager,

vinproduktion og bryggerier.

Cozido er en traditionel gryderet, som består af oksekød, svinekød, kylling, krydderpølser, blodpølse, kål, gulerødder og kartofler. Retten færdiglaves ved at man sætter gryden ned i et hul i jorden, og lader den vulkanske varme sørge for tilberedningen, som tager flere timer.

Alle de azoriske øer har en rig og varieret flora og fauna. En del fugle-, blomster- og plantearter findes kun på Azorerne. I havet findes en lang række hvaler og delfiner. Kaskelothvaler, næbhvaler og flere forskellige delfinarter kan ses året rundt,

mens blåhvaler og finhvaler kan ses om foråret på deres årlige vandring fra tropenerne til Nordatlanten. Azalea, Hortensia, Kamelia, Cedertræer og Akacier er fremherskende plantearter, men der findes over 50 arter, som er sjældne og kun vokser på Azorerne.

Mange sejlere, der krydser Atlanterhavet, har tradition for at besøge den samme lille café (Peters Cafe Sport) i Horta på Faial. Mange har hørt om Azorerne fra vejrudsigterne på tv, da højtryk over Azorerne ofte medfører godt vejr i Danmark.

